

a

L'EDITORIAL

Educadors: l'autoexigència i l'avaluació

En qualsevol entorn professional l'autoexigència –l'autoavaluació– és la millor garantia de la feina ben feta i és cosina germana de la motivació. L'avaluació més rigorosa és la que neix de l'afany de millora personal, de les ganes de progressar, sigui per interès propi o per vocació de servei; sovint per una combinació de totes dues. Això és així en totes les feines i en tots els àmbits de la vida. Cadascú ho fa a la seva manera, en un grau major o menor.

Però al costat de la confiança en la iniciativa personal, a les feines s'estableixen mètodes d'avaluació qualitatiu i quantitatiu, interns o externs, i amb periodicitats diverses. En els negocis particulars petits costa més trobar el punt d'objectivitat, mentre que en les grans organitzacions el problema és anar més enllà dels processos estandaritzats per atendre la particularitat de cada lloc de treball i cada empleat. Els processos també són diferents en una institució pública que en una empresa privada. Arreu, però, hi ha mètodes per retre comptes. Es a dir, per ga-

rantir el bon funcionament de les organitzacions i assegurar-ne el servei, la producció, la viabilitat, el funcionament i el futur. Quan no hi ha algun tipus de rendiment de comptes, el risc de degradació, descoordinació, declivi, malbaratament de recursos (clau en el cas públic) i disfuncions es fa evident.

El món educatiu no pot ser una excepció. Avaluar la feina dels docents

Si no es fa cap mena d'avaluació, no es detecten ni els professionals amb problemes ni els que tenen molt de talent

i el funcionament de les institucions educatives no pot ser caricaturitzat com una pressió resultatista. No és, o no hauria de ser, això. Té a veure amb la responsabilitat d'aspirar a la màxima qualitat, a la feina ben feta. A Europa hi ha només set estats que no avaluen regularment els docents de primària i secundària en l'exercici de la professió. Espanya n'és un. No vol dir que no es faci res, però ni és obligatori ni és sistemàtic. Catalunya està en la mateixa situació.

Si no es fa cap mena de seguiment amb constància, és fàcil que no es detectin ni els professionals amb problemes ni els que tenen molt de talent. Els uns i els altres queden desatesos: els primers reben poques oportunitats de millora, dels segons el grup o la institució no en treu prou profit ni exemple. El resultat és que les situacions s'enquisten i es frustren vocacions, tant per baix com per dalt. I, per descomptat, els alumnes, i les institucions en conjunt, en surten perjudicats. L'avaluació entre professionals (aprenentatge conjunt) i l'externa (a través de professionals especialitzats i autoritzats) són

dos mètodes vàlids i combinables. Segons dades de l'OCDE, el 67% dels professors diuen que l'avaluació els serveix per millorar. És normal que en determinats casos es generi inquietud, però si es fa bé, el guany individual i col·lectiu està comprovat. Les tradicions avaluadores docents varien molt per països. El que és important és que Catalunya trobi el seu model per ajudar mestres i professors, escoles i instituts, a guanyar confiança i a millorar. Ho necessitem.

LES CARES DEL DIA

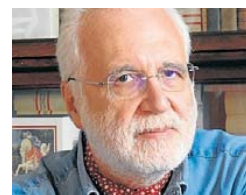
Alice Weidel

Després que aquesta setmana hagi estat "blanquejada" mediàticament amb l'entrevista que li va fer Elon Musk a la seva xarxa X, la líder del partit d'extrema dreta Alternativa per a Alemanya (AfD) va ser ratificada a cancellera en un congrés en què va reiterar amb orgull les seves proclames xenòfobes i va assegurar que faran repatriacions massives. **p.19**

Isabel Díaz Ayuso

La presidenta madrilenya es nega a complir la llei de memòria històrica en un element tan senzill com és permetre que una placa recordi que l'actual seu de la presidència de la Comunitat de Madrid, a la Puerta del Sol, havia estat la Delegació General de Seguretat i durant el franquisme, que ella tampoc vol condemnar, s'hi van cometre tot tipus de tortures. **p.12**

Siegmund Ginzberg

El periodista d'origen turc prové d'una família jueva que va emigrar als anys 50 a Itàlia. Coneix bé la història d'Europa, i al seu llibre *Síndrome 1933* mostra les similituds entre el que va passar amb l'ascens, via eleccions, de Hitler al poder i el que passa avui. Alerta que la ultradreta ara fa i diu coses que "s'assemblen terriblement" al que feien i deien els nazis. **p.38**

MANEL FONTDEVILA

ALS HOMES ENS COSTA D'ACCEPTAR QUE TOTS AQUESTS ANYS...

MEMÒRIA HISTÒRICA

Membres de les SA i les SS a Berlín enganxant un avís que insta els alemanys a boicotejar les botigues jueves l'abril de 1933.

HULTON ARCHIVE/GETTY

“Es fan coses que s’assemblen terriblement a les dels nazis”

Ginzberg analitza les similituds entre l’Alemanya de Hitler i l’actualitat

SÍLVIA MARIMON MOLAS
BARCELONA

Els nazis no van conquerir el poder per la força. El van aconseguir amb l’ajuda de les institucions, la classe política, els mitjans de comunicació i l’electorat. No tothom volia Hitler, però aquell home menut del qual alguns es mofaven va acabar governant i duent a terme algunes de les seves promeses més terrorífiques. A *Síndrome 1933* (Gatopardo, 2024), el periodista Siegmund Ginzberg (Istanbul, 1948), es trasllada als mesos previs a l’ensorrament de la República de Weimar i analitza com Hitler va conquerir el poder i fa analogies amb el present.

Ginzberg, fill d’una família jueva que va emigrar a Itàlia a la dècada dels 50, confessa que d’un temps ençà té una poderosa sensació de *déjà-vu*. Llegeix i veu les notícies, escolta les tertúlies i el que es comenta al tren i als bars, i té la impressió que tot plegat ho ha llegit, ho ha vist i ho ha sentit en un altre moment i en un altre lloc. El periodista deixa clar, al llibre, que la història no es repeteix mai i que, si es repeteix, no es repeteix exactament de la mateixa manera. Però les analogies que va desgranant, esgarripen. “Confesso que quan vaig escriure el llibre no era conscient que seriem on som ara: Trump ha arribat a la Casa Blanca, amb el beneplàcit i el suport dels milionaris, com van fer, en el seu moment, els grans industri-

als i banquers a Alemanya, i hi ha un auge de la dreta, de la intolerància, de la violència verbal i de la falsedat –reflexiona Ginzberg–. A Itàlia governen els admiradors de Mussolini i hi ha la possibilitat que els hereus dels nazis arribin al poder a Àustria i Alemanya. Diuen que Hitler era un socialista antisemita i asseguren que, en canvi, ells són el contrari: un partit conservador. Poden canviar la narrativa i els noms, però diuen, fan i prometen coses que s’assemblen terriblement a les que deien, feien i prometien els nazis”, afegeix.

Les similituds

L’autor posa molts exemples. Aquest gener, Donald Trump, en una roda de premsa, va suggerir que podria utilitzar l’ús de la força militar o pressions econòmiques per annexionar-se el canal de Panamà i Groenlàndia. “Els necessitem per una qüestió de seguretat econòmica”, va afirmar des de la seva residència de Mar-a-Lago. “Hitler estava convençut que era qüestió de vida o mort per a Alemanya conquerir l’*espai vital* a l’est. A diferència de Trump, Hitler ho deia de manera privada als seus generals”, detalla Ginzberg.

A Hitler el van votar molts obrers, agricultors, els més castigats per la crisi, els que estaven a l’atur, els decebuts de la burocràcia, dels serveis públics, de la ineficiència i de la inestabilitat dels governs; els que tenien por de la inseguretat, de la pèrdua

EDITORIAL GATOPARDO

dels costums, i dels comunistes; els que creien que tot era culpa dels jueus i dels suposats enemics d’Alemanya. Al Reichstag es van celebrar eleccions el 1928, el 1930, el juliol de 1932, el novembre de 1932 i el març de 1933. El partit de Hitler va guanyar votants en cada elecció: va passar de 800.000 vots a 17,3 milions. Paral·lelament, el nombre de votants va augmentar durant aquest període: de 30 a 39,3 milions. La República de Weimar havia temut durant anys la violència revolucionària, les barricades, un cop d’estat... Tanmateix, la va destruir un seguit d’eleccions amb sufragi universal i una participació cada cop més alta. I també l’actitud de la resta del govern: el març del 1933, el Parlament alemany va decidir donar el poder absolut a Hitler. La llei de concessió de plens poders es va aprovar amb 444 vots a favor i 94 en contra.

La mala fama de la política

“Tenim el mal costum de donar molta importància a les campanyes electorals i quasi cap als resultats electorals –lamentava el periodista–. Trump va obtenir els mateixos vots que les eleccions anteriors. Van ser els demòcrates els que van perdre 10 milions de vots. S’haurien de preguntar per què no van poder arribar ni tan sols als seus propis electors. Hi ha un gran esgotament respecte a la democràcia. La política avui no té gaire bona fama. Se la considera corrupta,

mentidera, allunyada de les necessitats de la gent i, sobretot, incapaç i ineficient. Exactament la mateixa cançó que repeten una vegada i una altra als anys 30 els enemics de la Constitució de Weimar”, assenyalava Ginzberg. Hitler era considerat un líder antisistema i revolucionari, l’home que havia de canviar la política alemanya, fer fora els corruptes, aconseguir que les coses funcionessin i, sobretot, fer gran Alemanya. Va enganyar i convèncer molts alemanys, fins i tot els que no simpatitzaven amb els nazis.

Hitler va aconseguir mantenir i augmentar el consens mentre va fer el que havia promès. “Per fer-ho va instaurar una dictadura ferotge i personal, va massacrar als adversaris polítics interns i després els jueus i altres pobles. En lloc de fer gran Alemanya, la va portar a la destrucció. El mateix que va fer Mussolini. Per això durant diverses generacions era impensable que els nazis tornessin a governar Alemanya. Però quantes generacions guarden la memòria? Estic convençut que recordar, només pot ser positiu”, conclou el periodista, que deixa clar que no pot fer cap pronòstic. Tanmateix, alerta del mal que pot fer tot plegat.

El Reich nazi, segons els seus dirigents, havia de durar mil anys i en va durar deu. La dictadura de Mussolini en va durar vint, la de Franco trenta-sis. Així i tot, les conseqüències van ser terribles: “Els danys que van provocar als seus propis països i als altres són incalculables”, lamenta Ginzberg. Actualment, ens pot semblar que la democràcia és definitiva i indestructible. A l’Alemanya de Weimar també ho creien. Al final del llibre, l’autor escriu: “Les analogies no representen una predicció; que circumstàncies similars desemboquin en uns fets determinats no implica que el resultat es repeteixi. Encreuem els dits, perquè podria ser pitjor”. —